

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Xe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 207.946 van 6 oktober 2010  
in de zaak A. 184.217/X-13.350.**

In zake:

1. Roger VANDENDOORENT
2. Sandra GREGOIR  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Lutgart Gillis  
kantoor houdend te 9320 AALST  
Ninovesteenweg 118  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

1. de gemeente GOOIK  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Thierry Taffijn  
kantoor houdend te 1700 DILBEEK  
Ninoofsesteenweg 244  
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse  
regering  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Michel van Dievoet  
kantoor houdend te 1000 BRUSSEL  
Boomstraat 14  
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij:

Sophie VANSLAMBROUCK  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Jan Roggen  
kantoor houdend te 1000 BRUSSEL  
Loksumstraat 25  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1. Het beroep, ingesteld op 2 juli 2007, strekt tot de nietigverklaring van:
  1. het besluit van 26 maart 2007 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gooik houdende afgifte aan Sophie Vanslambrouck van de vergunning voor het wijzigen van de verkavelingsvergunning voor een perceel

gelegen te Gooik, Ninoofsesteenweg, kadastraal bekend sectie A, nr. 187/v en van

2. het besluit van 16 april 2007 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gooik houdende afgifte aan Sophie Vanslambrouck van de stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een garage op een perceel gelegen te Gooik, Ninoofsesteenweg, kadastraal bekend sectie A, nr. 187/v.

## *II. Verloop van de rechtspleging*

2. Bij arrest nr. 180.228 van 28 februari 2008 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen verworpen.

De verzoekende partijen hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkommende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 8 augustus 2008. De tussenkommende partij heeft een memorie ingediend.

Adjunct-auditeur Sofie De Doncker heeft een verslag opgesteld.

De eerste verwerende partij en de tussenkommende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 maart 2010.

Kamervoorzitter Roger Stevens heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Willem Cheyns, die loco advocaat Lut Gillis verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Julie Van Overstraeten, die loco advocaat Thierry Taffijn verschijnt voor de eerste verwerende partij, advocaat Filip van Dievoet, die loco advocaat Michel van Dievoet verschijnt voor de tweede

verwerende partij, en advocaat Jan Bouckaert, die loco advocaat Jan Roggen verschijnt voor de tussenkomen de partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. Op 5 januari 2007 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomen de partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gooik een aanvraag in tot het wijzigen van de verkavelingsvergunning voor een perceel gelegen te Gooik, Ninoofsesteenweg, kadastraal bekend sectie A, nr. 187/v.

3.2. Overeenkomstig de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 vastgestelde gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse is het perceel gelegen in woongebied met landelijk karakter.

3.3. Tevens zijn de voorschriften van kracht van een verkavelingsvergunning die oorspronkelijk op 14 oktober 1968 werd verleend door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Leerbeek, later gewijzigd bij besluit van 24 oktober 1972.

3.4. De woning van de verzoekende partijen is gelegen aan de Ninoofsesteenweg. De oprit naar de woning van de tussenkomen de partij ligt onmiddellijk naast de blinde zijgevel van de woning van de verzoekende partijen.

3.5. De aanvraag tot het wijzigen van de verkavelingsvergunning beoogt het oprichten van een garage mogelijk te maken op het betrokken perceel.

3.6. Een eerste aanvraag daartoe wordt door de tussenkomen de partij ingetrokken, nadat de verzoekende partijen tijdens het openbaar onderzoek bezwaar hadden ingediend.

3.7. Een nieuwe aanvraag met aangepaste plannen wordt door de tussenkomende partij ingediend. Voor het aansluiten tegen de zijgevel van de achteruitbouw van de woning van de verzoekende partijen wordt geopteerd voor een overgangsvolume onder een plat dak in plaats van een zadeldak over de volledige breedte van de garage, zoals in de eerste aanvraag was voorzien. Tevens wordt in de garage tegen de perceelgrens akoestische isolatie en een bijkomend gedeelte muur van 14 cm dik voorzien.

3.8. Bij het eerste bestreden besluit van 26 maart 2007 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gooik de vergunning tot het wijzigen van de verkavelingsvergunning.

3.9. Op 29 maart 2007 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gooik een aanvraag in tot het verkrijgen van de stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een garage op het hiervoor vermelde perceel gelegen te Gooik, Ninoofsesteenweg, kadastraal bekend sectie A, nr. 187/v.

3.10. Bij het tweede bestreden besluit van 16 april 2007 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gooik de gevraagde stedenbouwkundige vergunning.

#### *IV. Ontvankelijkheid van het beroep*

4.1.1. De eerste verwerende partij werpt in de memorie van antwoord de volgende exceptio ratione temporis op:

“De respectievelijke vergunningen werden afgeleverd op 26/3/07 en 16/4/07, belang hebbende zijnde RO, dienst wegen, en de laatste vergunning bij brief van 17/4/07 verzonden aan belanghebbende partijen. Verzoekende partijen stellen het vergunningsdossier te hebben ingekeken op 10 mei doch er wordt geen enkel bewijs geleverd. De vordering werd ingesteld meer dan 60 dagen na het verlenen van de vergunning en is dan ook laattijdig en dus niet ontvankelijk”.

4.1.2. Het is zaak van de partij die aanvoert dat het beroep laattijdig is, het bewijs te leveren van het tijdstip waarop de verzoekende partij kennis had of kon hebben van de mogelijke afgifte van de bestreden vergunning.

De eerste verwerende partij legt dit bewijs echter niet voor.

De loutere bewering dat de verzoekende partijen het vergunningsdossier hebben ingekeken op 10 mei 2007, zonder hiervan het bewijs voor te leggen, bewijst immers geenszins dat de verzoekende partijen meer dan zestig dagen voor de datum van het instellen van het annulatieberoep kennis zouden hebben gehad van de afgifte van de bestreden besluiten.

4.1.3. De exceptie wordt verworpen.

4.2.1. In de memorie werpt de tussenkomende partij de volgende excepties op:

**“4 BETREFFENDE DE ONONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT NIETIGVERKLARING**

8. Verzoekende partij dient een vordering tot nietigverklaring in tegen de beslissing tot wijziging van de verkavelingsvergunning dd. 26 maart 2007 (de eerste bestreden beslissing) en tegen de stedenbouwkundige vergunning dd. 16 april 2007 (de tweede bestreden beslissing). Evenwel zijn de middelen zoals uitgewerkt in het verzoekschrift enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Aangezien de onwettigheid van de tweede bestreden beslissing niet wordt aangevoerd, is het verzoekschrift onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

9. Het verzoekschrift is echter ook onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

De procedure tot wijziging van een verkavelingsvergunning verloopt overeenkomstig artikel 132 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna ‘DORO’). Zo kan dergelijke wijziging enkel worden aangevraagd door diegene(n) die eigenaar is/zijn van één of meerdere kavels binnen de verkavelingsvergunning. Zo moet ook de wijziging worden geweigerd indien de eigenaar of eigenaars van meer dan een vierde van de in de oorspronkelijke vergunning toegestane kavels een gegrond bezwaar indien(t)en waaruit de onverenigbaarheid met de verkaveling of de omgeving blijkt. Om die reden moet diegene die een wijziging wenst te bekomen de eigenaars van de overige kavels binnen de verkaveling aangetekend op de hoogte brengen van de vooropgestelde wijziging. Dit is in casu ook gebeurd.

De personen die belang hebben om tussen te komen en op te treden tegen een wijziging van een verkavelingsvergunning, worden aldus decretaal beperkt tot de eigenaars van kavels binnen de verkaveling. Dit is ook logisch: enkel in hoofde van die personen worden naar aanleiding van de goedkeuring van de verkavelingsvergunning verwachtingen gecreëerd, enkel zij kunnen wijzigingen voorstellen en enkel op hun kavels kunnen deze wijzigingen betrekking hebben (en tevens mogelijks precedentswaarde hebben).

Aangezien verzoekende partij geen eigenaar is van een kavel binnen de verkaveling waarvoor tussenkomende partij op 26 maart 2007 een wijziging heeft verkregen, heeft zij bijgevolg geen belang om een vordering tot nietigverklaring in te stellen tegen deze wijziging.

10. Aangezien verzoekende partij geen belang heeft bij de aanvechting van de eerste bestreden beslissing en zij de onwettigheid van de tweede bestreden beslissing niet aanvoert in haar verzoekschrift, is de vordering tot nietigverklaring onontvankelijk”.

4.2.2. Het eigendom van de verzoekende partijen grenst aan het perceel waarvoor de bestreden vergunningen werden verleend. Zij doen alleen daardoor reeds in principe blijken van het rechtens vereiste belang bij de gevraagde vernietiging van de beide bestreden beslissingen. De omstandigheid dat de verzoekende partijen geen eigenaar zijn van een kavel binnen de verkaveling, doet hieraan geen afbreuk.

4.2.3. Het tweede bestreden besluit is als volgt gemotiveerd:

“De aanvraag is in overeenstemming met voornoemde verkavelingsvergunning +-wijziging”.

Het tweede bestreden besluit is uitsluitend gesteund op het eerste bestreden besluit, zodat een vernietiging van het eerste bestreden besluit de onwettigheid van het tweede bestreden besluit met zich meebrengt.

4.2.4. De excepties worden verworpen.

#### *V. Onderzoek van het eerste middel*

##### *Standpunt van de partijen*

5.1. De verzoekende partijen zetten het eerste middel als volgt uiteen:

##### “DOORDAT

In de eerste bestreden beslissing tot wijziging van de verkavelingsvergunning dd. 26.03.2007 niet werd nagegaan of deze vergunning een schadelijk effect in de zin van art. 8 van het Decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid doet ontstaan noch in haar motivering de waterparagraaf bevat in de zin van art. 4 § 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 20 juli 2006.

##### TERWIJL

De vergunningverlenende overheid minstens blijk moet geven van een onderzoek naar het mogelijk optreden van een schadelijk effect;

##### EN TERWIJL

De overheid die over een vergunning moet beslissen, er zorg voor moet dragen, door het weigeren van de vergunning, dan wel door het opleggen van gepaste voorwaarden, dat geen schadelijk effect ontstaat of zoveel mogelijk wordt beperkt en, indien dit niet mogelijk is, dat het schadelijk effect wordt hersteld of, in de gevallen van de vermindering van de infiltratie van hemelwater of de vermindering van ruimte voor het watersysteem, gecompenseerd;

##### EN TERWIJL

De motivering van de beslissing over elke vergunningsaanvraag voor de toepassing van de watertoets een duidelijk aangegeven onderdeel moet bevatten, de waterparagraaf genoemd, waarbij, eventueel rekening houdend met

het wateradvies, een uitspraak wordt gedaan over de verenigbaarheid van de vergunningsplichtige activiteit met het watersysteem.

#### ZODAT

De eerste bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen schendt.

#### TOELICHTING

1. De paragrafen 1 en 2 van het Decreet betreffende het integraal waterbeleid luiden als volgt (Afdeling I.- De watertoets):

‘§ 1 De overheid die over een vergunning, een plan of programma moet beslissen, draagt er zorg voor, door het weigeren van de vergunning of door goedkeuring te weigeren aan het plan of programma dan wel door het opleggen van gepaste voorwaarden of aanpassingen aan het plan of programma, dat geen schadelijk effect ontstaat of zoveel mogelijk wordt beperkt en, indien dit niet mogelijk is, dat het schadelijk effect wordt hersteld of, in de gevallen van de vermindering van de infiltratie van hemelwater of de vermindering van ruimte voor het watersysteem, gecompenseerd.

Wanneer een vergunningsplichtige activiteit, een plan of programma, afzonderlijk of in combinatie met een of meerdere bestaande vergunde activiteiten, plannen of programma's, een schadelijk effect veroorzaakt op de kwantitatieve toestand van het grondwater dat niet door het opleggen van gepaste voorwaarden of aanpassingen aan het plan of programma kan worden voorkomen, kan die vergunning slechts worden gegeven of kan dat plan of programma slechts worden goedgekeurd omwille van dwingende redenen van groot maatschappelijk belang. In dat geval legt de overheid gepaste voorwaarden op om het schadelijke effect zoveel mogelijk te beperken, of indien dit niet mogelijk is, te herstellen of te compenseren.

§ 2. De overheid houdt bij het nemen van die beslissing rekening met de relevante door de Vlaamse regering vastgestelde waterbeheerplannen, bedoeld in hoofdstuk VI, voorzover die bestaan.

De beslissing die de overheid neemt in het kader van §1 wordt gemotiveerd, waarbij in elk geval de doelstellingen en de beginselen van het integraal waterbeleid worden getoetst.’

Het ‘schadelijk effect’ waarvan sprake in voorgeciteerd artikel wordt in het Decreet als volgt gedefinieerd (art. 3 § 2, 17/):

‘schadelijk effect : ieder betekenisvol nadelig effect op het milieu dat voortvloeit uit een verandering van de toestand van watersystemen of bestanddelen ervan die wordt teweeggebracht door een menselijke activiteit; die effecten omvatten mede effecten op de gezondheid van de mens en de veiligheid van de vergunde of vergund geachte woningen en bedrijfsgebouwen, gelegen buiten overstromingsgebieden, op het duurzaam gebruik van water door de mens, op de fauna, de flora, de bodem, de lucht, het water, het klimaat, het landschap en het onroerend erfgoed, alsmede de samenhang tussen een of meer van deze elementen.’

De nadelige effecten omvatten derhalve de effecten op fauna en flora, alsmede de effecten op de ‘veiligheid van de vergunde of vergund geachte constructies’. Die laatste constructies zijn zowel de constructies waarvoor de bestreden vergunning werd verleend, als de constructies van omwonenden.

De watertoets, die artikel 8 van het Decreet betreffende het integraal waterbeleid oplegt, moet worden uitgevoerd telkens wanneer er een nadelig effect veroorzaakt wordt door een vergunning of programma, in welk geval deze toets inhoudt dat deze effecten worden voorkomen, beperkt of gecompenseerd. De opgelegde maatregelen moeten daarbij worden gemotiveerd.

Dit artikel wekt de indruk tegenstrijdig te zijn, omdat het van toepassing is op vergunningsaanvragen die schadelijke effecten doen ontstaan, terwijl het precies de bedoeling is dat deze niet mogen ontstaan. Bovendien zal het bestaan van de schadelijke effecten eventueel pas blijken na het uitvoeren van de watertoets.

In redelijkheid kan dan ook worden aangenomen dat de watertoets bestaat uit een dubbele beoordeling:

- is het a priori mogelijk dat een project een schadelijk effect doet ontstaan?
- zo ja, wat zijn de maatregelen die voorgesteld zijn of opgelegd kunnen worden om het nadelig effect te vermijden, te beperken of te compenseren, en zijn die maatregelen voldoende?

Daarenboven dient de motivering over een vergunningsaanvraag voor de toepassing van de voormelde decretaal vereiste watertoets een duidelijk aangegeven onderdeel in de vergunningsbeslissing zélf te bevatten, de zogenaamde waterparagraaf, waarbij uitspraak gedaan wordt over diverse mogelijke implicaties van de vergunningsplichtige activiteit op het watersysteem en de waterhuishouding (art. 4 § 1 BVR van 20 juli 2006).

Zo dient alleszins gemotiveerd te worden of de vergunningsplichtige activiteit al dan niet verenigbaar is met het watersysteem.

2. Deze decretaal vereiste a priori beoordeling is in casu niet gebeurd. Op geen enkele wijze werd in de eerste bestreden beslissing - die overigens de rechtsgrond uitmaakt voor de tweede bestreden beslissing - nagegaan wat de mogelijke effecten zijn op het milieu, laat staan dat werd nagegaan of deze betekenisvol zijn, dan wel vermeden, beperkt, hersteld of gecompenseerd kunnen worden.

De vergunningverlenende overheid dient nochtans voor elke vergunningsaanvraag, weze het nu een aanvraag tot (wijziging tot) verkavelingsvergunning of stedenbouwkundige vergunning, de decretaal vereiste watertoets uit te voeren én in een afzonderlijke 'waterparagraaf' in de motivering van het vergunningbesluit concreet en afdoende te oordelen of de ingediende aanvraag al dan niet een schadelijk effect ressorteert op de lokale waterhuishouding.

De vaststelling dat de eerste verwerende partij als vergunningverlenende overheid op geen enkele wijze gewag maakt van de watertoets, laat staan manifest nalaat ook maar enigszins in de motivering van het eerste bestreden besluit de waterparagraaf op te nemen, heeft tot gevolg dat de eerste bestreden beslissing voormelde artikelen van het Decreet van 18 juli 2003 en het Besluit van de Vlaamse Regering van 20 juli 2006 manifest schendt.

Het feit dat de eerste verwerende partij nadien in de beslissing waarbij de stedenbouwkundige vergunning ter uitvoering van de gewijzigde verkavelingsvergunning wordt verleend - de tweede bestreden beslissing - klaarblijkelijk naderhand de watertoets heeft verricht, doet geen enkele afbreuk aan haar decretale verplichting om voor elke vergunningsaanvraag deze watertoets uit te voeren.

De eerste verwerende partij had conform art. 8 van het Decreet betreffende het integraal waterbeleid in het eerste bestreden besluit de watertoets dienen uit te voeren, bij gebreke waaraan het aan zijn decretale verplichtingen terzake manifest is tekort geschoten.

Overigens gaf de gemachtigde ambtenaar in zijn advies bij het eerste bestreden besluit reeds uitdrukkelijk aan dat de vergunningverlenende overheid - in casu de eerste verwerende partij - verantwoordelijk is voor het uitvoeren van de watertoets aan de hand van de in het BVR van 20 juli 2006 vastgestelde beoordelingsschema's. (...)

De noodzaak tot uitvoering van de watertoets in de eerste bestreden beslissing is in casu des te prangender, vermits een vergunning werd

aangevraagd tot wijziging van de verkavelingsvergunning, waarbij de gevraagde wijziging een specifiek op te richten constructie betreft, met name de oprichting van een dubbele garage in de linker bouwvrije zijstrook.

Een dergelijke constructie brengt noodzakelijkerwijs een bijkomende verharding van het bouwperceel mee, zodat minstens diende te worden onderzocht of al dan niet schadelijke effecten op de lokale waterhuishouding kunnen worden verwacht.

Bovendien wordt de beoogde dubbele garage opgericht onmiddellijk aangrenzend en tegenaan de zijgevel van de woning van verzoekende partij, waarbij het gabarit van de op te richten garage volgens de ingediende plannen 70 cm hoger uitsteekt boven de achterbouw van verzoekende partij, zodat minstens en alleszins de afwateringsproblematiek van het bouwperceel op de achterbouw van verzoekende partij voorafgaandelijk diende te worden beoordeeld, quod certe non.

De eerste bestreden beslissing schendt de in het middel aangehaalde bepalingen op de wijze hiervoor uiteengezet.

Aangezien de stedenbouwkundige vergunning dd. 16.04.2007 - de tweede bestreden beslissing - haar rechtsgrond vindt in de onwettige eerste bestreden beslissing, dient deze beslissing eveneens te worden geschorst en vernietigd.

**HET EERSTE MIDDEL IS ERNSTIG EN GEGROND IN AL ZIJN ONDERDELEN”.**

## 5.2. De eerste verwerende partij repliceert:

### “III. MIDDELEN

#### A) Eerste middel

Het eerste middel van verzoekende partijen luidt als volgt:

Genomen uit machtsoverschrijding en machtsafwendingswegens:

Schending van artikel 8 §§ 1 en 2 van het Decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid en de artikelen 2, 3 en 4§1 van Besluit van de Vlaamse Regering van 20 juli 2006 tot vaststelling van nadere regels voor de toepassing van de watertoets, tot aanwijzing van de adviesinstanties en tot vaststelling van nadere regels voor adviesprocedure bij de watertoets, vermeld in artikel 8 van het Decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid.

Bij elk nieuw initiatief waarvoor er een vergunning nodig is (een stedenbouwkundige, een milieuvergunning of een andere) en elk plan of programma, moet een watertoets worden uitgevoerd. Alleen wanneer er in geen geval schadelijke effecten voor water te verwachten zijn, dan zegt het gezond verstand dat de watertoets zonder voorwerp is.

Indien de watertoets aantoonde dat het initiatief significante schade kan veroorzaken, dan moeten er alternatieve of compensatiemaatregelen worden gezocht. De beslissende overheid legt in de eerste plaats voorwaarden op om de schade te vermijden of zoveel mogelijk te beperken. Als dat niet kan, zal de beslissende overheid de maatregelen richten op herstellen van de schade.

In elke vergunning verdient de vergunningsverlenende overheid een waterparagraaf op te nemen.

In de waterparagraaf vermeldt de vergunningverlener op een gemotiveerde manier of er schade aan het watersysteem zou kunnen ontstaan. Indien er schadelijke effecten worden verwacht, dan beschrijft de vergunningverlener welke voorwaarden opgelegd worden aan de vergunning, het plan of het programma om die effecten te vermijden, te herstellen of te compenseren. Blijkt er geen significante schade aan het watersysteem te ontstaan dan is een korte formulering voldoende.(...)

Verzoekende partijen halen aan dat concludante deze decretaal opgelegde verplichtingen niet zou hebben nageleefd.

Niets is minder waar.

Bij de wijziging van de verkavelingsvergunning wordt expliciet verwezen naar de watertoets (...).

In de algemene conclusie van de wijziging van de verkavelingsvergunning wordt de verkavelingswijziging planologisch en stedenbouwkundig - architecturaal verantwoord geacht om 'bovenvermelde redenen'. Aangezien de watertoets expliciet vermeld wordt, slaat deze zinsnede zonder enige twijfel ook op de watertoets.

In het beschikkend gedeelte van de wijziging van de verkavelingsvergunning wordt een positief advies verleend, dus ook een positief advies betreffende de watertoets.

Bovendien wordt aangehaald dat alle overige voorschriften onverminderd van toepassing blijven. Hiermee doelt men onder meer op de oorspronkelijke verkavelingsvergunning d.d. 20/08/1968 waarin het volgende staat vermeld:

'Gunstig onder de volgende voorwaarden:

### 3. Afwateringssysteem:

Het afwateringssysteem van de verkaveling, dat zou uitmonden op de waterafvoerinrichting van de rijksweg (openbaar domein) moet in detail aan de voorafgaandelijke goedkeuring van het Bestuur van Bruggen en Wegen, Directie Wegen Brabant, voorgelegd worden (met plans, berekeningsnota's, enz.)

Indien het lozen der afvalwaters geschiedt naar de waterafvoerinrichting van de rijksweg (openbaar domein) dienen de vereiste maatregelen te worden getroffen opdat geen ongezonde of hinderlijke toestand ontstaat door slijkvormende of in ontbinding tredende afvalstoffen. De wetten en verordeningen inzake openbare hygiëne alsmede eventuele plaatselijke politieverordeningen dienen stipt nageleefd te worden.'

Het is duidelijk dat er wel degelijk werd nagegaan of er geen potentieel schadelijk effect kon voortvloeien uit de wijziging van de verkavelingsvergunning. De voorwaarden betreffende het afwateringssysteem werden bepaald bij het verlenen van de oorspronkelijke vergunning en werden voldoende geacht om een schadelijk effect te voorkomen bij de huidige wijziging van de verkavelingsvergunning.

In casu is dit zeker het geval. Er werden reeds verschillende gebouwen opgericht op de naburige kavels en op geen enkele manier brachten deze schade toe aan het watersysteem. Het is dan ook evident dat een bijkomende bebouwing, een dubbele garage en geen volledige woning, geen betekenisvolle verandering aan het watersysteem zal veroorzaken.

Daarenboven blijkt uit de adviezen van de Milieu- en Natuurraad Vlaanderen (MINA) en de Sociaal Economische Raad van Vlaanderen (SERV) dat de waterparagraaf enkel dient te worden uitgevoerd als uit de 'toets van het gezond verstand' blijkt dat er een mogelijk schadelijk effect zou optreden:

'De watertoets en de daaraan verbonden verplichting van een uitgebreide waterparagraaf in de vergunning is slechts van toepassing indien de overheid die voor de vergunning moet beslissen, vaststelt dat er een schadelijk effect wordt veroorzaakt. Wordt geen dergelijk effect veroorzaakt, dan vervalt de verplichting tot het opnemen van een uitgebreide waterparagraaf. In dat geval kan de overheid volstaan met een korte standaardformulering dat de aanvraag geen schadelijk effect veroorzaakt. Dit is de logica zelf, die overigens volgt uit de trapsgewijze toepassing van de watertoets die is verwoord in artikel 2 van het voorontwerp'

De hierboven aangehaalde 'toets van het gezond verstand' houdt in dat in bepaalde gevallen, uit de omstandigheden, overduidelijk kan worden afgeleid

dat er geen significante schade aan het watersysteem kan worden toegebracht. Dit is bijvoorbeeld het geval voor het bijbouwen van een verdieping op een gebouw. (...)

In casu is dit zeker het geval. Er werden reeds verschillende gebouwen opgericht op de naburige kavels en op geen enkele manier brachten deze schade toe aan het watersysteem. Het is dan ook evident dat een bijkomende bebouwing, een dubbele garage en geen volledige woning, geen betekenisvolle verandering aan het watersysteem zal veroorzaken.

Concluante leefde de decretale verplichtingen nauwgezet na en er kan haar dan ook geen schending van artikel 8 §§ 1 en 2 van het Decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid en de artikelen 2, 3 en 4 § 1 van Besluit van de Vlaamse Regering van 20 juli 2006 tot vaststelling van nadere regels voor de toepassing van de watertoets, tot aanwijzing van de adviesinstanties en tot vaststelling van nadere regels voor adviesprocedure bij de watertoets, worden verweten.

Verzoekende partijen halen aan dat in de beslissing tot wijziging van de verkavelingsvergunning reeds diende rekening te worden gehouden met een bijkomende verharding van het bouwperceel. Dit is een absurde redenering. De verkavelingsvergunning en de bouwvergunning zijn aparte vergunningen en bij het verlenen van de bouwvergunning werd te gepasten tijde door concluante rekening gehouden met de bijkomende verharding van het perceel door het op te richten bouwwerk. Zij diende dit niet reeds te doen bij de daaraan voorafgaande wijziging van de verkavelingsvergunning. Immers, is er slechts een mogelijke invloed op de grond indien er effectief een gebouw wordt op geplaatst en niet bij de verkaveling, of de wijziging ervan.

**HET EERSTE MIDDEL IS NIET ERNSTIG EN ONGEGROND IN AL ZIJN ONDERDELEN”.**

### 5.3. De tweede verwerende partij repliceert:

“In het eerste middel geeft de verzoekende partij aan dat t.a.v. de verkavelingwijziging geen ‘watertoets’ werd uitgevoerd. De vergunningverlenende overheid diende nochtans voor elke vergunningsaanvraag de watertoets uit te voeren en in een afzonderlijke ‘waterparagraaf’ in de motivering te voorzien. Het college van burgemeester en schepenen heeft op geen enkel ogenblik het schadelijk effect van de verkavelingwijziging op de lokale waterhuishouding beoordeeld, aldus de verzoekende partij.

Volgens §1 van artikel 8 van het Decreet betreffende het integraal waterbeleid wordt de watertoets toegepast op alle overheidsbeslissingen inzake vergunningen, plannen of programma’s. Onder het begrip ‘vergunning’ dient o.a. de stedenbouwkundige vergunning, de verkavelingvergunning en de milieuvergunning te worden begrepen.

De aanvraag om een verkavelingvergunning wordt geregeld in artikel 101 e.v. van het Ruimtelijke Ordeningsdecreet. De regelgeving m.b.t. de aanvraag om een wijziging van de verkavelingvergunning wordt weergegeven in artikel 132 van het Ruimtelijke Ordeningsdecreet.

Los van de vraag of een aanvraag om verkavelingwijziging valt onder vermeld artikel 8 (n.v.d.r. artikel 8 werd immers gewijzigd bij decreet van 25.05.2007 waarbij §5 werd ingevoegd stellende dat ‘de verkavelingvergunning als vermeld in artikel 101’ ‘in ieder geval’ dient onderworpen te worden aan de watertoets), dient er vastgesteld te worden dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gooik bij de beoordeling van de aanvraag om een stedenbouwkundige vergunning de watertoets heeft uitgevoerd.

‘(...)

Watertoets: het voorliggende project heeft geen omvangrijke oppervlakte en ligt niet in een recent overstroomd gebied of een overstromingsgebied, zodat in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat het schadelijk effect beperkt is. Enkel wordt door de toename van de verharde oppervlakte de infiltratie van het hemelwater in de bodem plaatselijk beperkt. Dit wordt gecompenseerd door de plaatsing van een hemelwaterput (inhoud 7.500 l.), overeenkomstig de normen vastgelegd in de geldende gewestelijke/provinciale/gemeentelijke stedenbouwkundige verordening.'

Het normdoel, nl. de beoordeling van de schadelijke effecten voor het water, werd gehaald.

Een schadelijk effect wordt gedefinieerd als: 'ieder betekenisvol nadelig effect op het milieu dat voortvloeit uit een verandering van de toestand van watersystemen of bestanddelen ervan die wordt teweeggebracht door een menselijke activiteit; die effecten omvatten mede effecten op de gezondheid van de mens en de veiligheid van de vergunde of vergund geachte woningen en bedrijfsgebouwen, gelegen buiten overstromingsgebieden, op het duurzaam gebruik van water door de mens, op de fauna, de flora, de bodem, de lucht, het water, het klimaat, het landschap en het onroerend erfgoed, alsmede de samenhang tussen een of meer van deze elementen'.

Het eerste middel is ongegrond".

#### 5.4. De tussenkomen partij zet het volgende uiteen:

##### "5 BETREFFENDE DE MIDDELEN

##### 5.1 Betreffende het eerste middel

##### (a) Samenvatting van het eerste middel

11. Verzoekende partij leidt een eerste middel af uit de schending van artikel 8, § § 1 en 2 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid (hierna 'het decreet van 18 juli 2003') en de artikelen 2, 3 en 4 §1 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 juli 2006 tot vaststelling van nadere regels voor de toepassing van de watertoets, tot aanwijzing van de adviesinstanties en tot vaststelling van nadere regels voor de adviesprocedure bij de watertoets, vermeld in artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid (hierna 'het besluit van 20 juli 2006').

12. Verzoekende partij ziet een schending van de voornoemde bepalingen in het feit dat (1) in de eerste bestreden beslissing niet zou zijn nagegaan of zij een schadelijk effect in de zin van artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid zou doen ontstaan en (2) de eerste bestreden beslissing geen waterparagraaf in de zin van artikel 4 §1 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 juli 2006 zou bevatten.

##### (b) Weerlegging

##### (i) In hoofddorde: verzoekende partij heeft geen belang bij het middel

13. Overeenkomstig vaste rechtspraak van Uw Raad, is naast een belang bij de vordering tot nietigverklaring zelf, tevens vereist dat de verzoekende partij beschikt over een belang bij elk van de aangevoerde middelen (...).

14. In casu beschikt de verzoekende partij niet over het vereiste belang bij het eerste middel.

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat de bouw van de garage als enige (overigens beperkte) effect heeft dat de infiltratie van het hemelwater in de bodem plaatselijk wordt beperkt. Dit effect wordt volledig gecompenseerd door de plaatsing van een hemelwaterput. Deze hemelwaterput werd zelfs reeds op de plannen vermeld die gevoegd was bij de aanvraag van de eerste bestreden beslissing (...).

De bestreden beslissing brengt aan verzoekende partij bijgevolg geen enkel nadeel toe. Als gevolg hiervan kan een eventuele nietigverklaring haar

bijgevolg evenmin een voordeel opleveren. Verzoekende partij beschikt dan ook niet over het vereiste belang.

(ii) In ondergeschikte orde: een wijziging van de verkavelingsvergunning vereist geen watertoets

15. De eerste bestreden beslissing vermeldt onder het hoofdstuk 'Watertoets' het volgende:

'In toepassing van artikel 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 20 juli 2006 (B.S. 31/10/2006) tot vaststelling van nadere regels voor de toepassing van de watertoets, tot aanwijzing van de adviesinstantie en tot vaststelling van nadere regels voor de adviesprocedure, vermeld in artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende integraal waterbeleid, is de vergunningverlenende overheid verantwoordelijk voor het uitvoeren van de watertoets aan de hand van de vastgestelde beoordelingsschema's'.

16. Aan de hand van het vastgestelde beoordelingsschema diende evenwel geen watertoets te worden uitgevoerd. Artikel 3 van het besluit van 20 juli 2006 luidt immers als volgt:

'Met behoud van de toepassing van de andere reglementaire bepalingen die ter zake van toepassing zijn, wordt de watertoets omtrent een vergunningsaanvraag die betrekking heeft op een of meer van de hierna vermelde ingrepen uitgevoerd aan de hand van de hierna opgesomde beoordelingsschema's.

Voorafgaand aan het onderzoek middels deze beoordelingsschema's zal de vergunningverlenende overheid nagaan of er sprake kan zijn van een schadelijk effect zoals bedoeld in art. 3, 2, 17/ van het decreet. Wanneer blijkt dat bedoeld schadelijk effect er niet zal zijn, is het advies van de watertoets positief.

Beoordelingsschema's :

1/ als de vergunningsaanvraag betrekking heeft op het verkavelen van een stuk grond, het oprichten van een constructie, al dan niet gedeeltelijk of volledig ondergronds, of het aanleggen van een verharding, volgens het beoordelingsschema vastgesteld in bijlage I;

...'

Voorafgaand aan het onderzoek aan de hand van de beoordelingsschema's werd vastgesteld dat er voor wat betreft de gevraagde wijziging van de verkavelingsvergunning, geen sprake kan zijn van een schadelijk effect zoals bedoeld in art. 3, § 2, 17/ van het decreet van 18 juli 2003. De wijziging aan de verkavelingsvergunning kan immers onmogelijk leiden tot een verandering van de toestand van watersystemen of bestanddelen ervan. Het is immers niet de wijziging aan de verkavelingsvergunning, maar wel de toekenning van de stedenbouwkundige vergunning in uitvoering van deze wijziging die mogelijks kan leiden tot een veranderen van de toestand van watersystemen of bestanddelen ervan.

17. Dit wordt trouwens bevestigd door het feit dat er voor een dergelijke wijziging aan een verkavelingsvergunning geen beoordelingsschema bestaat. Het beoordelingsschema vastgesteld in bijlage I is immers maar van toepassing als de vergunningsaanvraag betrekking heeft op het verkavelen van een stuk grond, het oprichten van een constructie, al dan niet gedeeltelijk of volledig ondergronds, of het aanleggen van een verharding. Dat is in casu niet het geval. Het verkavelen van de gronden gebeurde immers reeds door de verkavelingsvergunning van 14 oktober 1968 en de wijziging op zich geeft geen toelating om constructies op te richten of verhardingen aan te leggen.

Het voorgaande is niet meer dan logisch. Indien te oordelen zou zijn dat een wijziging van een verkavelingsvergunning een 'schadelijk effect' zou kunnen veroorzaken, dan zou de watertoets in principe moeten geschieden aan de hand van de beoordelingsschema's zoals gevoegd als bijlage I van het besluit van 20 juli 2006. Maar geen enkel van deze beoordelingsschema's is van toepassing

bij een wijziging van een verkavelingsvergunning, aangezien dergelijke wijziging geen verkaveling van een stuk grond, oprichting van constructies, al dan niet gedeeltelijk of volledig ondergronds, of aanleg van een verharding omvat. Er zou alsdan geen nuttige watertoets kunnen worden uitgevoerd.

Het is slechts bij de beoordeling van de stedenbouwkundige vergunning dat op nuttige wijze een watertoets kan worden uitgevoerd, aan de hand van de concrete bouwplannen.

18. Het eerste middel is bijgevolg ongegrond.

(iii) In meer ondergeschikte orde: de watertoets - voor zover deze noodzakelijk zou zijn, quod non, werd wel degelijk uitgevoerd

19. In ondergeschikte orde, en enkel in de mate dat Uw Raad van oordeel zou zijn dat voor het nemen van de eerste bestreden beslissing desalniettemin een watertoets zou vereist zijn - quod non - is op te merken dat deze toets in casu op voldoende wijze - en voor zoveel als nodig - werd uitgevoerd.

20. Overeenkomstig de handleiding voor vergunningverleners inzake de watertoets (...), dient eerst en vooral de 'toets van het gezond verstand' te worden toegepast. Indien een vergunning geen potentieel schadelijk effect heeft op het watersysteem, kan worden volstaan met deze vaststelling. In casu is vast te stellen dat de eerste bestreden beslissing, gelet op haar kleinschalig karakter, volgens de toets van het gezond verstand, geen schadelijk effect heeft op het watersysteem. Trouwens, het feit of de garage van tussenkomende partij nu op de perceelsgrens, dan wel op 4 meter van de perceelsgrens zal worden ingeplant, heeft geen enkele invloed op het watersysteem, laat staan een negatieve invloed.

21. En voor zover er toch een mogelijk schadelijk effect zou optreden, wordt ook dit behandeld in de eerste bestreden beslissing:

'In toepassing van artikel 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 20 juli 2006 (B.S. 31/10/2006) tot vaststelling van nadere regels voor de toepassing van de watertoets, tot aanwijzing van de adviesinstantie en tot vaststelling van nadere regels voor de adviesprocedure, vermeld in artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende integraal waterbeleid, is de vergunningverlenende overheid verantwoordelijk voor het uitvoeren van de watertoets aan de hand van de vastgestelde beoordelingsschema's.

Externe adviezen

De administratie Wegen en Verkeer, afdeling Wegen Vlaams-Brabant bracht op 24/10/2006 een gunstig advies uit met betrekking tot de inplanting langs de gewestweg.

In het bovenvermelde advies werd een afwijking toegestaan om de constructie in te planten op 15,40m uit de as van de voorliggende weg.

Openbaar onderzoek

...

Teneinde tegemoet te komen aan een opmerking van de bezwaarindiener, zijnde de wateroverlast, afkomstig van het dak, werd het gabarit van de aan te bouwen garage 0,70 m boven het gabarit van de woning gebracht.'

Het advies van de afdeling Wegen en Verkeer vermeldt bovendien nog het volgende (...):

'Het afwateringssysteem van de verkaveling, dat zou uitmonden in de waterafvoerinrichting van de gewestweg (openbaar domein), moet in detail aan de voorafgaande goedkeuring van de administratie Wegen en Verkeer, afdeling Wegen Vlaams-Brabant, Via Vitagebouw, Luchthavenlaan 4 te 1800 Vilvoorde, worden onderworpen met overlegging van plans, berekeningsnota's, enz.

Indien het afvalwater wordt geloosd in de waterafvoerinrichting van de gewestweg, (openbaar domein) dienen de vereiste maatregelen getroffen te worden opdat geen ongezonde of hinderlijke toestand ontstaat door slijkvormende of in ontbinding tredende afvalstoffen.

De wetten en verordeningen inzake openbare hygiëne alsmede de eventuele plaatselijke politieverordeningen moeten stipt nageleefd worden.'

Uit het voorgaande blijkt dat er dus wel degelijk - voor zoveel als nodig, aangezien de watertoets naar het oordeel van tussenkomen partij bij een wijziging van verkavelingsvergunning niet is vereist - rekening is gehouden met een mogelijk schadelijk effect.

22. Uit de plannen die waren gevoegd bij de eerste bestreden beslissing blijkt tenslotte dat een hemelwaterput zou worden geplaatst, waardoor elk mogelijk nadelig effect voor het watersysteem dat later zou voortvloeien uit de bouw van de garage - en dus niet uit de wijziging van de verkavelingsvergunning - zou worden voorkomen. Tussenkomen partij liet een offerte opmaken voor de plaatsing van deze hemelwaterput (...).

23. Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat de watertoets - voor zoveel als nodig - wel degelijk reeds werd uitgevoerd bij de behandeling van de wijziging van de verkavelingsvergunning. Het eerste middel is ook om deze reden niet gegrond.

(iv) In uiterst ondergeschikte orde: het doel van de motiveringsplicht zoals opgelegd in artikel 4, § 1 van het besluit van 20 juli 2006, werd bereikt

24. In uiterst ondergeschikte orde, is op te merken dat artikel 4, § 1 van het besluit van 20 juli 2006 een vorm van formele motiveringsplicht oplegt aan de vergunningverlenende overheden.

25. Overeenkomstig vaste rechtspraak van Uw Raad heeft de formele motiveringsplicht als belangrijkste bestaansreden de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven mede te delen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, zodat de betrokkene met kennis van zaken kan oordelen of het zinvol is de beslissing met een annulatieberoep (en eventueel een vordering tot schorsing) te bestrijden (...).

In casu blijkt dat aan bovenvermelde doelstellingen is voldaan. Verzoekende partij heeft immers met het indienen van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing gewacht tot op het moment dat zij kennis had van de tweede bestreden beslissing en was bijgevolg op het moment dat het verzoek tot schorsing en nietigverklaring werd ingediend, volledig in kennis van de redenen waarom de bouw van de garage de watertoets doorstaat. In deze tweede bestreden beslissing wordt immers het volgende gesteld:

'Watertoets: het voorliggende project heeft geen omvangrijke oppervlakte en ligt niet in een recent overstroomd gebied of een overstromingsgebied, zodat in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat het schadelijk effect beperkt is. Enkel wordt door de toename van de verharde oppervlakte de infiltratie van het hemelwater in de bodem plaatselijk beperkt. Dit wordt gecompenseerd door de plaatsing van een hemelwaterput (inhoud 7.500 l.), overeenkomstig de normen vastgelegd in de geldende gewestelijke/provinciale/gemeentelijke stedenbouwkundige verordening'.

Verzoekende partij kon bijgevolg nagaan of verwerende partij bij het verlenen van de vergunningen is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens door verwerende partij correct werden beoordeeld, en of verwerende partij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. Het doel van de formele motiveringsplicht die is opgenomen in artikel 4, § 1 van het besluit van 20 juli 2006 werd bijgevolg bereikt, zodat ook om deze reden het eerste middel niet ernstig is.

26. Verzoekende partij betwist bovendien niet dat voor de bouw van de garage wel degelijk een watertoets werd uitgevoerd. Evenmin betwist

verzoekende partij dat deze watertoets om welke reden dan ook niet zou voldoen aan de wettelijke vereisten.

Ook om deze reden tenslotte is het eerste middel ongegrond”.

### *Beoordeling*

5.5. Het onderzoek van het belang bij het middel is te dezen begrepen in de beoordeling van de gegrondheid van dat middel.

Artikel 8, § 1, eerste lid van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid (hierna: het decreet integraal waterbeleid) bepaalt onder meer dat de overheid die, zoals te dezen, over een vergunning moet beslissen, er zorg voor draagt, door het weigeren van de vergunning of door het opleggen van gepaste voorwaarden, dat geen schadelijk effect ontstaat of dat dit zoveel mogelijk wordt beperkt en, indien dit niet mogelijk is, dat het schadelijk effect wordt hersteld of, in bepaalde gevallen, gecompenseerd.

Uit deze bepaling kan worden afgeleid dat de watertoets impliceert dat wordt onderzocht of een voorgenomen vergunning een “schadelijk effect” in de zin van artikel 3, § 2, 17/ van het decreet integraal waterbeleid doet ontstaan. De watertoets strekt met andere woorden tot het onderzoeken van het causaal verband tussen de gevraagde vergunning en de schadelijke effecten in de zin van het voornoemde artikel 3, § 2, 17/, te weten “ieder betekenisvol nadelig effect op het milieu dat voortvloeit uit een verandering van de toestand van watersystemen of bestanddelen ervan die wordt teweeggebracht door een menselijke activiteit; die effecten omvatten mede effecten op de gezondheid van de mens en de veiligheid van de vergunde of vergund geachte woningen en bedrijfsgebouwen, gelegen buiten overstromingsgebieden, op het duurzaam gebruik van water door de mens, op de fauna, de flora, de bodem, de lucht, het water, het klimaat, het landschap en het onroerend erfgoed, alsmede de samenhang tussen een of meer van deze elementen”.

Artikel 8, § 2, tweede lid van het voormelde decreet bepaalt dat de beslissing die de overheid neemt in het kader van § 1 wordt gemotiveerd, waarbij in elk geval de doelstellingen en de beginselen van het integraal waterbeleid worden getoetst.

Uit die bepaling volgt dat een beslissing waarbij een vergunning wordt verleend, een formele motivering dient te bevatten waaruit blijkt dat de in artikel 8, § 1 van het voormelde decreet bedoelde watertoets is uitgevoerd. Uit die motivering moet meer bepaald blijken, hetzij dat uit het voorwerp van de vergunning geen schadelijke effecten kunnen ontstaan als bedoeld in artikel 3, § 2, 17/ van het voormelde decreet, hetzij dat zulke effecten wel kunnen

ontstaan, maar dat ze door het opleggen van gepaste voorwaarden zoveel mogelijk worden beperkt of hersteld. Daarbij mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

Vermits die toets ook geldt voor verkavelingsvergunningen, kan hij niet worden uitgesteld tot de nadien te verlenen stedenbouwkundige vergunning.

5.6. Het besluit van de Vlaamse regering van 20 juli 2006 tot vaststelling van nadere regels voor de toepassing van de watertoets, tot aanwijzing van de adviesinstantie en tot vaststelling van nadere regels voor de adviesprocedure bij de watertoets, vermeld in artikel 8 van het decreet integraal waterbeleid, is in werking getreden op 1 november 2006. Aldus was het van toepassing op het ogenblik dat de bestreden besluiten werden genomen.

5.7. In het eerste bestreden besluit is aangaande de watertoets geen motivering opgenomen.

Tevens dient te worden vastgesteld dat het advies van de afdeling Wegen en Verkeer van 24 oktober 2006 niet toelaat te besluiten dat aan de watertoets en de formele motiveringsplicht zoals vereist door artikel 8, §§ 1 en 2 van het decreet integraal waterbeleid is voldaan. Nog daargelaten de vraag of dit advies wel een watertoets bevat zoals voorzien in artikel 8, §§ 1 en 2 van het decreet integraal waterbeleid, dient te worden vastgesteld dat dit advies niet werd overgenomen in het thans bestreden eerste besluit, en dat dit advies evenmin bij het besluit werd gevoegd.

5.8. Gelet op het gegeven dat het tweede bestreden besluit stoelt op het eerste bestreden besluit, is ook het tweede bestreden besluit onwettig.

5.9. Het eerste middel is gegrond.

## **BESLISSING**

### **1. De Raad van State vernietigt:**

- 1. het besluit van 26 maart 2007 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gooik houdende afgifte aan Sophie Vanslambrouck van de vergunning voor het wijzigen van de verkavelingsvergunning voor een perceel gelegen te Gooik, Ninoofsesteenweg, kadastraal bekend sectie A, nr. 187/v en**

**2. het besluit van 16 april 2007 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gooik houdende afgifte aan Sophie Vanslambrouck van de stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een garage op een perceel gelegen te Gooik, Ninoofsesteenweg, kadastraal bekend sectie A, nr. 187/v.**

**2. De verwerende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 700 euro, elk voor de helft.**

**De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zes oktober 2010, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

|                 |                  |
|-----------------|------------------|
| Roger Stevens,  | kamervoorzitter, |
| Johan Bovin,    | staatsraad,      |
| Jan Clement,    | staatsraad,      |
| bijgestaan door |                  |
| Tiny Temmerman, | griffier         |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Tiny Temmerman**

**Roger Stevens**